

Ježíšova smrt

D2

A2

Fismi7

E ...

1. Nad krajinou tma – trochu záhadná noc. Polední je čas, slunce ztratilo moc.
Letí můj poslední den, dochází mi dech. Já jsem vinný kmen, prolévám svou krev.

Na všechny padá strach – trochu divní je noc a ve vlasech prach – slunce ztratilo moc;

stejně tak můj lid, neví kudy kam; kdo jim napoví? Umírá jim Pán.

2. Nádhernej byl svět – s Tebou, Pane, jít! Tišit bolest těch, kdo nechtěli žít.
Jenom chtěl jsem, Pane, pro sebe času víc... Miloval jsem – Bože, vždyť Ty víš!
Přece mohl jsem to vzdát a minout ten kříž! Obrátit krok, jít někam pryč...
A kdo by snad chtěl na to něco mi říct –
ten, ať jde sám nejdřív za ty, kdo ho nenávidí, zemřít!

Hmi7

E2

Ref.: Aby všichni věděli, že jsi můj Pán – jsem tady!
že nejsou to jen řeči, že i život za to dám – jsem tady!
Že žádný muka mě nepřinutí Otce svého se vzdát – jsem tady!
Abyste všichni věděli: Můj Otče, Ty jsi Pán!

3. A kdybych to vzdal, vyšel z městských bran,
byl bych jako had, co jenom syčí a zaleze pak!
A šel bych pryč od utrpení dál. Zradil bych svůj lid, co mi díky vzdával!
A co teprve Bůh, můj Otec sám, co mi dával sílu mluvit a moc uzdravovat...
Byl bych srab! Bojovník, co měl zbroj; strachy podělal se – nedobojoval boj!

Ref.

4. Prudká bolest na prsou, nepopadám dech...
Dodržel jsem slib! Pones mě za to na křídlech.
Podrž mě nad vodou, myl jsem svět krví svou... Ted' do Tvých rukou, Otče...
A bolest sílí! Ztrácím dech! Dodržel jsem slib! Pones mě za to na křídlech!
Podrž mě nad vodou! Myl jsem svět krví svou!
Ted' do Tvých rukou, Otče, odevzdávám duši svou!!

Lid:

5. Nad krajinou tma, trochu záhadná noc. Odpolední je čas, slunce ztratilo moc.
To je snad poslední den, Pánu dochází dech, On je vinný kmen, prolévá svou krev.
Na všechny padá strach, trochu divná noc a ve vlasech prach – slunce ztratilo moc...
a my, Ježíšův lid, nevíme kudy kam, kdo nám napoví? Zemřel nám Pán...